

Ilmaa

Ilmaa

Nimimerkki Dawn

Ikä 13

Minun elämä on todella paljon erilaisempi kuin muiden, ei niin surullinen, ei vihainen tai muutenkaan iloinen. Se on sen kaiken väliltä.

Mun vanhemmat erosivat joskus kun oli 7-vuotias, ja se ei ollu sillee kauheeta, mutta tuli kauhee ikävä isää. Nykyään käyn sen luona joka toinen viikonloppu. No ala-asteella olin sellanen tyyppi, joka oli sitä pohjasakkaa, mutta kaikki tunsu ne. Mun parhaita ystäviä oli siihen aikaan kolme, mutta neljännellä luokalla yksi heistä muutti pois.

Sieltä eskarista nyt aloitetaan, koska en ole koskaan ollut päiväkodissa. Minulla oli monta ystävää, parhaita oli ainakin seitsemän. Yksi niistä oli poika. No ne kaksi heistä oli eri eskari"ryhmässä" toisella puolella koulua, ja mä aina olin niiden tai joidenkin muiden kanssa. Eskarin lopussa, se poika, vaikka Eemil, kertoi, että muuttaa pois. No sit se muutti, ja en sen jälkeen nähnyt häntä pitkään aikaan.

Ala-asteen ensimmäinen luokka käynnistyi pian sen jälkee. Valitettavasti kaksi parasta ystävääni meni toiselle luokalle, ja meidän tiet erkaantuivat. No me menttiin neljästään, mun parin kaverin kanssa samalle luokalle, ja olin ihan iloinen.

Sitten yksi poika meidän luokalta alkoi nimittelemään pienesti, sitten kun oltiin neljännellä luokalla, alkoi kiertää kaukaa. Se ei ollut kivaa. Muutamat harvat pojat olivat kilttejä minulle, ja olin siitä todella kiitollinen. Muut työt eivät oikein tykänneet minusta, jos ei lasketa parhaita ystäviäni. Niin, ja se yksi paras ystävästä erkani polultani. Enää kaksi ystävää.

Jossain keskellä neljättä vuotta, sain silmälasit. En pitänyt niitä paljoa, mutta näköni huononi, joten rupesin käyttämään niitä koko ajan. Rupesin pitämään niistä silmalaseista.

Olin aina pitänyt kirjojen lukemisesta. Siksi varmaan opettajat antoivat minun lainata kirjoja aina koulun kirjastosta. Sain itse pitää esitelmät, ja minua pyydettiin monta kertaa lukea jokin juttu. Olin myös tietokoneeseen tutustunut jo pienenä, joten olin jo aika hyvä elektroniikan käytössä. Mielestäni olen nettinörtti, mutta kukaan ei ole koskaan sanonut minua nörtiksi. Kirjojakin oli tultua luettua monta kappaletta. Muun muassa Harry Potter, Percy Jacksoneja, ja Soturikissoja yms... Netflix ja sarjatkin löysivät luokseni. Oikeastaan kukaan meidän luokaltamme ei tiennyt elektroniikkataidoistani, mutta yksi opettaja huomasi sen lukemisen taioni.

Kiusaaminen vähä vähältä nousi, mutta sitten jotenkin, kun kaverini puolusti minua, opettaja sai kuulla asiasta. Opettaja piti jonkin puhuttelun kiusaajalleni, sitten hän ei enää kiertänyt minua kaukaa, eikä haukkunut minua.

Tuo tapahtui kuudennella luokalla. Myös kutosluokan syksyllä menin bändikerhoon, jossa oli kaksi parasta ystävääni, yksi poika meidän luokaltamme, ja yksi tyttö rinnakkaisluokaltani. Rinnakkaisluokan tyttö soitti bassoa, toinen paras ystäväni sähkökitaraa, ja toinen lauloi. Miedän luokan poika soitti sähköpianoa. Minä soitin rumpuja. Jalat krampissa tulii kotiin aina, ja äiti sitten aina antoi kaakaon silloin. Mutta mestari rumpujen soitossa minusta tuli. Akustinen kitara on aina kiehtonut minua, ja olen sen käyttöä myös opetellutkin.

Kuudennen luokan keväällä meillä oli leirikoulu, joka kesti kolme päivää. Se oli aika painajainen, mutta oli se myös hauska ja kiehtova.

Kesän alussa, kuudennella luokalla, todistukset jaettiin. Opettajani piti puheen kaikista oppilaista, ja minä olin viimeinen. Hän piti puheen siitä, kuinka olin selvinnyt vuosistani. Opettajani halasi minua jopa lopuksi. Sain myös stipendin juhlassa, Minua kyllä nolotti luokkamme esiintyminen. Ensimmäisenä olikin meidän bändikerhomme.

Kuulin muutaman pojan kuiskuttelevan, että olin ollut ihan hyvä rummuissa. Se kuiskuttelija, on nykyään musaluokalla yläasteella. Ja soittaa rumpuja. Mielialani koheni siitä paljon. Sitten ala-aste, oli ohi.

Yläasteen alussa, tutustuin kahden ystäväi kautta neljään muuhun parhaaseen ystävääni. Otin valinnaisaineekseni elokuvakurssin, joten sain sieltäkin kavereita. Jopa jotkut pojat ovat kavereitani. Elämäni noisi ylämäkeä, kavuten ylös hitaasti, mutta varmasti. Vaikka olen aina ollut poikamainen tyttö.

Nykyään kaikki eivät tunne minua, mutta ovat kavereitani. Parhaat ystäväni ovat päätyneet eskarista kanssani samalla veneellä ylös. Olen tyytyväinen elämääni nyt, vaikka matematiikkani onkin kutonen. Elämäni parantui yläkouluun mentyä, ja jostain kummasta syystä, kaipaen edellistä luokkaani. Kiusaajani ei ole kiusannut minua enää pitkään aikaan, mutta pysyn hänestä kaukana.

Monia, miljoonia asioita ei ole tähän kirjoitettu. Tässä oli vain hyvin pieni osa elämääni. Nyt koulu menee hyvin, kavereita ja parhaita ystäviä on ja kotona on asiat hyvin.

Siinä oli tähän asti elämäni, pienenä tarinana.

P.S. Kauiten minulla ollut paras ystävä, on vähän liiankin hullu Justin Bieberiin.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2017/ilmaa>